

Arrest

nr. 57 912 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Saban TERZINI, luidt het asielrelaas als volgt:
"U verklaarde een Bosniak (Slavische moslim) afkomstig uit Manasterica (gemeente Prizren) te zijn en het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten.

Medio maart 1999 ontving u een oproeping voor medische keuring in het kader van de militaire dienstplicht. Op 24 maart 1999 bood u zich aan voor de medische keuring in Niš, waar u geschikt werd bevonden voor militaire dienst. Er werd u gezegd dat u enkele dagen later een convocatie zou ontvangen en u zich vervolgens bij de militaire kazerne te Prizren diende aan te bieden. Twee dagen na uw medische keuring bracht een bode de convocatie voor militaire dienst. U bood zich aan bij de kazerne in Prizren en u werd in de landmacht ingedeeld. U werd toegewezen aan de eenheden die de grenzen moesten bewaken. U stond in voor de bewaking van de Kosovaars-Macedonische en Kosovaars-Albanese grensposten.

Op 10 juli 1999 werd het algemeen bevel tot terugtrekking gegeven. U kreeg te horen dat u naar huis mocht terugkeren, hetgeen u ook deed.

Korte tijd voor december 2000 werd in Kosovo onder leiding van KFOR (Kosovo Force) en het UÇK een wapeninzameling gehouden. U hoorde in die periode verschillende geruchten over mensen, die in het Servische leger hadden gediend, die spoorloos verdwenen. U vreesde eveneens op een dag te worden opgepakt en spoorloos te verdwijnen. Het nieuws over de wapeninzameling vergrootte uw vrees. U besloot daarom Kosovo te verlaten en naar Servië uit te wijken.

In december 2000 verhuisde u naar Servië, waar u zich aanvankelijk als ontheemde liet registreren. U ving er universitaire studies aan. In 2002 liet u zich als inwoner registreren in Novi Pazar.

In maart 2004 keerde u gedurende een maand naar Kosovo terug naar aanleiding van het overlijden van uw grootvader. Uit angst problemen te krijgen, verliet u gedurende die maand uw dorp niet. Wel leerde u op dat moment uw huidige partner, Amela Durmisi (O.V. 6. 560.988), kennen en jullie begonnen een relatie.

In juli 2004 keerde u opnieuw kortstondig vanuit Servië naar Kosovo terug en trad u op traditionele wijze met uw partner in het huwelijk.

Een tweetal weken na uw aankomst in Kosovo keerde u in gezelschap van uw partner naar Servië terug.

In 2006 studeerde u af aan de universiteit van Belgrado in de richting handel en bankwezen. Ondertussen was de houding in Servië ten overstaan van Kosovaarse burgers aanzienlijk verslechterd. Wanneer u zich bijvoorbeeld bij de Servische autoriteiten of instanties aanbood voor het verkrijgen van documenten allerhande, werd u vaak gezegd de volgende dag eens terug te komen, waarna zich de volgende dag hetzelfde scenario herhaalde. Eveneens werd u tijdens een identiteitscontrole, uitgevoerd door een voormalig politieagent uit een naburig dorp in Prizren die naderhand in Servië werd tewerkgesteld, gedurende twee uren vastgehouden en door de agent belachelijk gemaakt. Daarna zei de agent dat u naar Kosovo moest terugkeren. Tevens werd u op straat herhaaldelijk geïrriteerd wegens uw Kosovaarse oorsprong.

Omdat u dergelijk leven niet langer aankon, u voor de toekomst van uw kinderen vreesde en een terugkeer naar Kosovo wegens uw verleden in het Servische leger uitgesloten was, besloot u in 2006 met uw gezin naar Oostenrijk uit te wijken.

Eerst keerde u in de zomer van 2006, na de geboorte van uw zoon, naar Kosovo terug. Opnieuw bleef u voortdurend in uw dorp.

Op een gegeven dag kwamen enkele onbekende etnische Albanezen naar uw woning, met het verzoek zich bij hun post aan te bieden voor een informatief gesprek. U zei hen dat u ziek was en weigerde beleefd, waarna de etnische Albanezen zeiden dat ze de week erop zouden terugkomen en u dan met hen zou moeten meegaan.

Drie dagen na dit voorval ging u naar de politie van het naburige Sredska, waar u uw geval uiteenzette. De politie stelde evenwel u niet te kunnen helpen en verklaarde dat u zich voor dergelijke problemen tot de politie van Prizren of Priština moest wenden. Wel zei de politie dat u haar onmiddellijk moest bellen indien de personen terugkwamen. U besloot evenwel niet verder te gaan met uw klacht.

De dag na uw bezoek aan de politie kwamen diezelfde etnische Albanezen tijdens uw afwezigheid opnieuw naar uw ouderlijke woning en geboden uw familieleden op dreigende toon dat u zich bij hen moest aanbieden. Omdat alle officieren bij de politie van etnisch Albanese origine zijn, besloot u niet opnieuw klacht neer te leggen.

U bleef sindsdien in uw ouderlijke woning en regelde uw vertrek naar Oostenrijk. Een twee- tot drietal weken nadien keerde u naar Servië terug, van waaruit u in oktober 2006 naar Oostenrijk uitweek.

Bij uw aankomst in Oostenrijk sprak u met een man van Goran-origine, die u aanraadde uw verleden in het Servische leger te verzwijgen omdat u anders naar Kosovo of Servië zou worden gerepatriëerd.

U besloot daarom andere dan uw werkelijke vluchtmotieven aan de Oostenrijkse autoriteiten op te geven. Evenmin legde u identiteitsdocumenten voor aan de Oostenrijkse autoriteiten.

Vervolgens ontving u een afwijzing van uw asielverzoek van de Oostenrijkse autoriteiten.

Inmiddels had u vernomen dat een wet was gestemd die het mogelijk maakte voor asielzoekers, die tweemaal waren afgewezen, om alsnog een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Daarom besloot u nogmaals asiel aan te vragen in Oostenrijk, doch opnieuw haalde u dezelfde valse asielmotieven aan. Wederom werd uw asielaanvraag verworpen.

U vernam van uw advocaat dat uw repatriëring nakende was en dat de mogelijkheid dat de politie u eensklaps zou ophalen en repatriëren, nog voor uw advocaat van iets op de hoogte was, reëel was. U informeerde zich vervolgens bij drie advocaten over de mogelijkheid naar een derde land uit te wijken. Twee advocaten zeiden u dat u daarvoor eerst zes maanden naar uw land van herkomst moest terugkeren, een derde zei u dat u gedurende drie maanden naar uw land van herkomst moest terugkeren alvorens u, overeenkomstig de Dublinconventie, naar een derde land kon uitwijken.

U besloot daarom, in afwachting van een vertrek naar een derde land, naar Kosovo terug te keren. Begin juli 2009 keerden u en uw gezin naar Kosovo terug. U bleef er uit angst nagenoeg onafgebroken in uw dorp. Wel ging u nog een twee- tot drietal keer naar Servië om documenten ter staving van uw militaire dienst aan te vragen. Tevens ging u naar twee politieke partijen voor Bosniakken om hulp te vragen. Zij stelden u niet te kunnen helpen. Eén partij, de BSDAK (Bosniak Partij voor Democratische Actie van Kosovo), schreef u wel een attest om u te helpen.

Wanneer de door uw Oostenrijkse advocaten aangeraden noodzakelijke termijn, overeenkomstig de Dublin-reglementering, was afgelopen, besloot u naar België uit te wijken.

U verliet Kosovo samen met uw partner en twee minderjarige kinderen medio januari 2010 en reisde op illegale wijze naar België door, waar u op 18 januari 2010 aankwam en nog diezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt te Prizren op 22 februari 2001, een kopie van uw (voormalige) Joegoslavische paspoort, uitgereikt te Prizren op 21 augustus 2006, uw (voormalig) Joegoslavische rijbewijs, uitgereikt te Novi Pazar (Servië) op 21 juni 2002, een UNMIK-celibaatattest, uitgereikt te Prizren op 30 juni 2006, het UNMIK-celibaatattest van uw partner, Amela Durmisi, uitgereikt te Prizren op 30 juni 2006, de Servische geboorteakte van uw zoon, H.(...), uitgereikt te Kruševac op 4 augustus 2006, de beslissing tot toekenning van de Servische nationaliteit aan uw zoon H.(...) en zijn Servische nationaliteitsbewijs, uitgereikt te Kruševac op 4 augustus 2006, de geboorteakte van uw dochter, S.(...), uitgereikt te Vöcklabruck (Oostenrijk) op 29 maart 2007, een afschrift van de geboorteakte van uw dochter, S.(...), uitgereikt te Brussel op 22 maart 2010, een kopie van het paspoort van uw partner, Amela Durmisi, uitgereikt te Prizren op 21 augustus 2006, uw Servische ontheemdenkaart, uitgereikt te Novi Pazar op 21 januari 2001, uw inschrijvingsbewijs in de gemeente Novi Pazar, d.d. 7 juni 2002, een ongedateerde convocatie voor militaire dienst, een attest, d.d. 25 oktober 2009, waaruit blijkt dat u van 30 maart 1999 tot 10 juni 1999 uw militaire dienst heeft gedaan in de eenheid 132/2 te Prizren, een attest van de BSDAK, d.d. 29 december 2009, waarin staat dat u zich onveilig voelde in Kosovo wegens uw verblijf in Servië voor de oorlog, uw mobilisatie tijdens de oorlog en uw langdurig verblijf in Servië na de oorlog, uw middelbare-schooldiploma, uitgereikt te Prizren op 26 juni 2000, uw universitaire diploma en bijhorend rapport, uitgereikt te Belgrado op 14 september 2006, een door u getypte verklaring, een medisch attest van uw partner, opgemaakt te Prizren op 5 augustus 2009, in het kader van een consult tijdens de zwangerschap, een medisch attest voor uw dochter, S.(...), opgemaakt te Prizren op 11 oktober 2009, naar aanleiding van een verkoudheid en diarree en een medisch attest van uw zoon, Haris, opgemaakt te Prizren op 15 augustus 2009, naar aanleiding van een ernstige verkoudheid. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal legde uw raadsman eveneens uw verzoek tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 1980, d.d. 27 juli 2010, met daaraan toegevoegd een medisch attest, d.d. 19 juli 2010, waaruit moet blijken dat u aan PTSD of post-traumatische stress lijdt, neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Saban TERZINI, luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw weinig bereidwillige medewerking met de Belgische asielinstanties bij de behandeling van uw asielaanvraag.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, gevraagd naar uw nationaliteit, niet geregistreerd te zijn in Kosovo en ontkende u Kosovaarse identiteitsdocumenten te hebben (gehoor CGVS I p. 2).

Gevraagd of u een identiteitskaart, geboorteakte of paspoort van UNMIK, IPVQ of de Kosovaarse autoriteiten hebt of had gehad, stelde u te denken dat u bij UNMIK werd geregistreerd. Naar verdere uitleg hierover gevraagd, stelde u uiteindelijk zich wel persoonlijk bij UNMIK geregistreerd te hebben (gehoor CGVS I p. 2).

Toen u even later naar identiteitsdocumenten werd gevraagd, legde u uw Servische identiteitskaart en uw (voormalig) Joegoslavische rijbewijs neer.

Gevraagd of u nog andere identiteitsdocumenten in uw bezit had, antwoordde u ontkennend. Wel voegde u later toe thuis nog een kopie van uw (Joegoslavische) paspoort te hebben (gehoor CGVS I p. 17).

Gevraagd of u in Kosovo na de oorlog een identiteitskaart had gehad uitgereikt door UNMIK, IPVQ of de Kosovaarse autoriteiten, stelde u zich dit niet meer te herinneren (gehoor CGVS I p. 12). U stelde zich wel te herinneren dat u documenten bij UNMIK invulde, maar u wist niet meer of u al dan niet een identiteitskaart, uitgereikt door deze instantie, had ontvangen (gehoor CGVS I p. 13). Uiteindelijk

verklaarde u zelf nooit een UNMIK-identiteitskaart te hebben aangevraagd, gezien u gedurende lange tijd, zelfs na uw terugkeer uit Oostenrijk, gebruik had gemaakt van uw oude Servische identiteitskaart (gehoor CGVS I p. 13).

Geconfronteerd met het feit dat u wel degelijk in het bezit moet zijn van een UNMIK-identiteitskaart (of een andere na-oorlogse instantie), daar het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat u in de kiezerslijsten van Kosovo bent opgenomen, wat impliceert dat u in het bezit bent van een identiteitskaart, herhaalde u nogmaals te hebben gezegd dat u zich niet herinnerde of u al dan niet dergelijke identiteitskaart heeft gehad (gehoor CGVS I p. 13).

Enig identiteitsdocument van UNMIK legde u op dat moment evenwel niet neer, ook al werd u nog driemaal gevraagd of u nog andere documenten ter staving van uw asielaanvraag wenste neer te leggen (gehoor CGVS I pp. 14-16).

Bij afloop van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u de door u voorgelegde documenten wilde opbergen, merkte de dossierbehandelaar evenwel op dat zich andere identiteitsdocumenten dan diegene die u tot dan toe op het Commissariaat-generaal had voorgelegd, in uw map bevonden.

Hierop gewezen, legde u een Servisch nationaliteitsattest en de daarmee gepaarde gaande beslissing tot toekenning van de nationaliteit aan uw zoon, H.(...), zijn Servische geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter S.(...), geboren in Brussel en de geboorteakte van uw dochter, S.(...), geboren in Oostenrijk, neer.

Vervolgens merkte de dossierbehandelaar op dat zich ook nog UNMIK-documenten in uw map bevonden, die u nog steeds niet had voorgelegd. Daarop legde u uiteindelijk het celibaatattest van u en uw partner, beiden uitgereikt door UNMIK, neer.

Uw handelen, met name dat u duidelijk voor de Belgische autoriteiten trachtte te verbergen dat u wel degelijk in het bezit bent van UNMIK-documenten - temeer daar u deze documenten evenmin op de Dienst Vreemdelingenzaken voorlegde - getuigt evenwel van weinig bereidwilligheid de Belgische asielinstanties van alle nodige informatie voor de behandeling van uw asielaanvraag te voorzien. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid, zeker aangaande uw verhouding tot de na-oorlogse Kosovaarse autoriteiten, aanzienlijk ondermijnd.

Bovendien werd u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u verklaarde reeds eerder tweemaal asiel te hebben aangevraagd in Oostenrijk, verzocht een document te ondertekenen waarbij u de Belgische autoriteiten de toestemming gaf uw asioldossier aan de Oostenrijkse autoriteiten op te vragen. U weigerde toen dergelijk document te ondertekenen.

Gevraagd naar de reden van uw weigering, stelde u te vrezen dat, gezien u in Oostenrijk twee negatieve beslissingen had ontvangen, de Belgische autoriteiten u daarom eveneens asiel zouden weigeren. Gewezen op het feit dat de loutere afwijzing van uw asielaanvraag in Oostenrijk geen gevolgen had voor de behandeling van uw asielaanvraag in België, doch dat mijn diensten enkel uw verklaringen voor de Oostenrijkse autoriteiten wilden nagaan daar die belangrijk konden zijn bij de beoordeling van uw asielmotieven, weigerde u opnieuw het desbetreffende document te ondertekenen (gehoor CGVS I p. 20).

Na overleg met uw raadsman werd besloten u een termijn van vijf dagen te geven waarbinnen u alsnog het Commissariaat-generaal een toestemming kon opsturen.

U weigerde evenwel opnieuw en stelde uit angst voor een negatieve beslissing het desbetreffende document niet te kunnen ondertekenen (gehoor CGVS I p. 21).

Op 22 juli 2010 ontvingen mijn diensten een schrijven van uw raadsman, waarin hij stelde dat u toch de toestemming tot het opvragen van uw dossier in Oostenrijk gaf.

Daar dit document evenwel niet door u was ondertekend, werd u bij aanvang van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 26 augustus 2010, verwijzend naar het schrijven van uw raadsman, verzocht om de toestemming tot het opvragen van uw dossier zelf te ondertekenen.

Opnieuw weigerde u dit te doen.

Gevraagd naar de reden van uw weigering, stelde u stress te hebben en niet te kunnen slapen uit angst teruggestuurd te worden (gehoor CGVS II p. 2).

Gewezen op het feit dat de ondertekening van dergelijk document geenszins een terugleiding naar Oostenrijk inhield, noch een bij voorbaat negatieve beoordeling van uw asioldossier, bleef u in uw weigering volharden (gehoor CGVS II p. 2).

Toen u later tijdens datzelfde gehoor werd gevraagd welke motieven u voor de Oostenrijkse autoriteiten had ingeroepen ter staving van uw asielaanvraag, gaf u uiteindelijk toe in Oostenrijk andere - valse - asielmotieven te hebben opgegeven. Pas daarna was u bereid de toestemming met het oog op het opvragen van uw dossier in Oostenrijk, te ondertekenen (gehoor CGVS II pp. 7-8).

Van een asielzoeker mag evenwel verwacht worden dat hij/zij van bij de aanvang van zijn/haar asielprocedure de autoriteiten om wiens bescherming hij/zij verzoekt, naar volledige waarheid en met

volledige medewerking van alle feiten die van belang kunnen zijn bij de beoordeling van zijn/haar asielerlaas, op de hoogte stelt.

Het feit dat u slechts na lang en herhaaldelijk aandringen bereid was uw volle medewerking te verlenen, ondermijnt op ernstige wijze uw geloofwaardigheid en aldus de ernst van de door u beweerde vrees.

Hoe dan ook heeft u alsnog onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Kosovo kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde Kosovo uiteindelijk in januari 2010 te hebben verlaten omdat u in 1999, tijdens de oorlog, door het Servische leger was gemobiliseerd en sedert uw demobilisatie problemen vreest met etnische Albanezen omwille van uw deelname aan de oorlog langs Servische zijde (gehoor CGVS II p. 2 e.v.).

U haalde in dit verband aan dat u in 2006, voor uw vertrek naar Oostenrijk, het bezoek kreeg van enkele onbekende etnische Albanezen die u verzochten met hen mee te gaan voor een informatief gesprek. Gezien u angst had, zei u dat u ziek was en niet aan hun verzoek wenste te voldoen, waarna de Albanezen vertrokken. U ging drie dagen na dit voorval naar de politie van Sredska, die stelde dat u zich voor dergelijke problemen tot de politie van Prizren of Priština moest wenden. Wel zei de politie dat u, indien de mannen zouden terugkeren, u haar op de hoogte diende te brengen. Een dag na uw klacht kwamen de Albanezen in uw afwezigheid opnieuw naar uw ouderlijke woning en zeiden op dreigende toon aan uw familieleden dat u gevolg moest geven aan hun verzoek (gehoor CGVS II pp. 5-6, 10).

Vooreerst dient over de door u aangehaalde feiten opgemerkt te worden dat u met geen woord hierover repte in uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nochtans stelde u bij aanvang van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken alle feiten die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek uit Kosovo, had aangehaald (gehoor CGVS I p. 2).

Dat u dit feit niet aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken is des te opmerkelijker, gezien dit uw enigste directe confrontatie met etnische Albanezen omwille van uw deelname aan de oorlog langs Servische zijde is geweest sedert uw demobilisatie op 10 juni 1999 (gehoor CGVS II pp. 3-6, 8).

Ook tijdens uw verblijf in Kosovo na uw terugkeer uit Oostenrijk van juli 2009 tot januari 2010 had u geen enkel concreet probleem, noch met Kosovaarse burgers, noch met de Kosovaarse autoriteiten (gehoor CGVS II pp. 8-9).

Bovendien zijn uw verklaringen inzake het bezoek van de etnische Albanezen aan uw woning, zoals afgelegd tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, strijdig met de verklaringen die u zelf noteerde in het tijdens het eerste gehoor neergelegde document (gehoor CGVS II pp. 16, 18).

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u immers het volgende over het bezoek van de etnische Albanezen aan uw woning in oktober 2006: een eerste maal was u aanwezig en stond u hen te woord, waarna u drie dagen later naar de politie van Sredska ging om klacht neer te leggen, een tweede maal was tijdens uw afwezigheid, een dag na uw klacht, waarbij uw familie hen te woord stond (gehoor CGVS II pp. 6, 10).

In de door u getypte verklaring staat evenwel te lezen dat u de etnische Albanezen bij hun eerste bezoek aan uw woning te woord stond, waarna u nog diezelfde dag naar de politie van Sredska ging om klacht neer te leggen. Een dag later kwamen de Albanezen een tweede maal naar uw woning en vertelden u van uw klacht op de hoogte te zijn. Tevens bevalen ze u onmiddellijk met hen mee te gaan, hetgeen u weigerde. U zei hen dat u niets met hen had te bespreken, waarna ze zeiden dat ze een volgende keer niet zomaar meer zouden langskomen.

Tevens verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de politie van Sredska u zei dat u voor uw klacht naar een hogere instantie in Prizren of Priština moest gaan, maar dat u haar wel moest contacteren indien de Albanezen nogmaals zouden terugkeren (gehoor CGVS II p. 6).

In uw verklaring staat evenwel te lezen dat de politie van Sredska u louter zei dat diegenen die vuile handen hebben, die moeten reinigen (verklaring, stuk 20 in het administratieve dossier).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met etnische Albanezen in Kosovo.

Voorts legde uw raadsman een document, d.d. 19 juli 2010, neer, waaruit blijkt dat u aan ernstige PTSD (post-traumatisch stresssyndroom) zou leiden.

Hoewel u verklaarde sedert uw eerste vertrek uit Kosovo met deze problemen te kampen, heeft u noch in Kosovo, noch in Servië ooit medische en/of psychiatrische hulp voor uw problemen gezocht (gehoor CGVS II p. 2). U verklaarde er nooit hulp te hebben gezocht omdat uw problemen toen nog niet zo ernstig waren (gehoor CGVS II p. 2).

Over uw behandeling in België stelde u dat u tot het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 26 augustus 2010 slechts éénmaal bij een neuropsychiater op consultatie bent geweest (gehoor CGVS II p. 2).

Ondanks het feit dat de neuropsychiater waarvan sprake in het door hem opgestelde medische attest (gehoor CGVS II p. 2) stelt dat een "regelmatige follow-up door een neuropsychiater met tijd en kennis die ervaring heeft met dergelijke post-traumatische stresssyndromen minimum één maal per maand noodzakelijk is", bestaat de door hem voorgeschreven behandeling louter uit medicatie tegen slapeloosheid, nervositeit en hoofdpijn (gehoor CGVS II pp. 2-3).

Voorts diende u zich pas twee maanden na het eerste consult, op basis waarvan luidens uw verklaringen het aan het dossier toegevoegde medische attest werd geschreven, opnieuw voor een consult aan te bieden (gehoor CGVS II pp. 2-3).

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen geenszins dat uw psychische toestand een normaal leven in Kosovo en/of Servië heeft verhinderd.

Na uw demobilisatie behaalde u immers in Kosovo uw middelbare-schooldiploma en in 2006 behaalde u aan de universiteit van Belgrado een diploma in handel en bankwezen (gehoor CGVS I p. 7).

Voorts blijkt dat u na uw afwijzing in Oostenrijk in 2009 een volgende asielaanvraag (in casu in België) op doorgedreven wijze voorbereidde: u raadpleegde drie advocaten in Oostenrijk om u over de Dublinreglementering te informeren (gehoor CGVS II pp. 8-9), u keerde gedurende de volgens de advocaten noodzakelijke termijn naar Kosovo terug en in die periode in Kosovo reisde u twee- tot driemaal naar Servië om de nodige documenten ter staving van uw asielaanvraag te verkrijgen (in casu documenten over uw militaire dienst); eveneens contacteerde u toen een politieke partij in Kosovo met het oog op het verkrijgen van de nodige documentatie over een eventueel gebrek aan bescherming (gehoor CGVS II p. 9).

Hoewel de stress van een asielpprocedure en een onzekere verblijfssituatie geenszins ontkend wordt, blijkt uit uw handelen niet dat uw psychische toestand dermate ernstig zou zijn dat elk normaal functioneren onmogelijk is, zoals wordt beweerd in het door uw raadsman neergelegde medische attest, temeer daar u ook na uw aankomst in België nog de nodige stappen ondernam om na te gaan of u wel voldeed aan de eisen gesteld in de Dublin-reglementering (gehoor CGVS II p. 13).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat in Prizren uitgebreide medische faciliteiten beschikbaar zijn, waar elke etnische bevolkingsgroep in haar eigen taal voor behandeling terecht kan. Verder beschikt het stedelijke ziekenhuis van Prizren eveneens over een psychiatrische afdeling waar ook ambulante zorgen worden verstrekt.

Derhalve ben ik van mening dat in uw hoofd in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het kader van de asielaanvragen van uw partner, Amela Durmisi (O.V. 6.560.988) en uw broer, S.(...) T.(...) (O.V. 6.435.320), besloot ik eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort, rijbewijs, de UNMIK-celibaatattesten van u en uw partner, het paspoort van uw partner en de geboorteaktes van uw kinderen staven uw identiteit, herkomst, burgerlijke staat en gezinssamenstelling, die niet ter discussie staan.

Uw Servische ontheemdenkaart en het bewijs van inschrijving in de gemeente Novi Pazar staven dat u na de oorlog naar Servië uitweek, hetgeen op zich niet wordt betwist.

De kopie van de convocatie voor militaire dienst - waarover dient opgemerkt te worden dat die noch gedateerd, noch door de bevoegde ambtenaar werd ondertekend en die u bovendien enkel in kopie zou hebben ontvangen (gehoor CGVS I p. 14) - en het attest, d.d. 25 oktober 2009, inzake uw militaire dienstplicht, kunnen aantonen dat u van 30 maart 1999 tot 10 juni 1999 uw militaire dienst in Prizren volbracht, wat evenmin wordt betwist.

Uw diploma's staven uw schoolse opleidingen maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Het attest van de BSDAK vertoont duidelijk een gesolliciteerd karakter - u verklaarde overigens zelf dat dit document op basis van uw verklaringen werd opgesteld (gehoor CGVS I p. 16) - en kan derhalve niet worden weerhouden als zijnde afkomstig van een objectieve bron. Bovendien stemt de inhoud van dit attest niet overeen met uw verklaringen. In dit attest staat immers te lezen dat u voor de oorlog in Servië werkte en woonde (zie stuk 15 in het administratieve dossier en vertaling gehoor CGVS I pp. 15-16), daar waar u uitdrukkelijk verklaarde Kosovo voor het eerst pas eind 2000 te hebben verlaten (gehoor CGVS I p. 3 en gehoor CGVS II p. 3).

Geconfronteerd met deze vaststelling, ontkende u enig verblijf in Servië vóór de oorlog en stelde u dat het BSDAK zich vergist moet hebben (gehoor CGVS I p. 16).

Deze verklaring is weinig overtuigend, temeer daar dit attest werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en u stelde het attest te hebben gelezen (gehoor CGVS I p. 16).

De medische attesten inzake de zwangerschap van uw partner en de verkoudheden van uw kinderen kunnen enkel aantonen dat zij in 2009 in Prizren medische verzorging genoten, maar kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins in een ander licht plaatsen.

Het medische attest dat uw raadsman neerlegde in het kader van een medische regularisatie, werd reeds hoger besproken."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Amela DURMISI, luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Bosniak (Slavische moslim) afkomstig uit Manasterica, Prizren, te zijn en het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten.

In 2004 huwde u op traditionele wijze met Saban Terzini (O.V. 6.561.000), een Bosniak afkomstig uit Prizren die ten tijde van jullie verbintenis zijn vaste verblijfplaats in Servië had.

U week na uw traditionele huwelijk samen met Saban naar Novi Pazar, Servië, uit. U behield evenwel uw domicilieadres in Kosovo.

Kort nadien werd u zwanger en u besloot in 2005 voor de bevalling naar Kosovo terug te keren.

Omdat uw partner, die tijdens het gewapende conflict in Kosovo in het Servische leger had gediend, problemen had in Servië wegens zijn afkomst uit Kosovo, en hij zich in Kosovo onveilig voelde wegens zijn verleden in het Servische leger, besloten jullie in oktober 2006 naar Oostenrijk uit te wijken.

Jullie vroegen er tweemaal onder valse voorwendselen asiel aan.

Na de afwijzing van jullie asielaanvragen keerden jullie in april 2009 uit eigen beweging naar Manasterica, Kosovo, terug. Jullie bleven zo vaak mogelijk in jullie woning.

Omdat uw partner alsnog problemen vreesde met etnische Albanezen in Kosovo, verlieten u, uw partner en jullie twee minderjarige kinderen Kosovo opnieuw in januari 2010 en weken jullie via onbekende landen van doorreis naar België uit, waar u op 18 januari 2010 aankwam en nog diezelfde dag asiel aanvraagde.

U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt te Prizren op 27 juli 2007, uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 10 april 2001 en een UNMIK-celibaatattest, uitgereikt op 30 juni 2006 te Prizren."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Amela DURMISI, luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat op basis van uw verklaringen en de elementen in het administratieve dossier in hoofdte van u niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U baseert zich immers voor uw asielaanvraag integraal op de motieven die ter zake door uw partner, Saban Terzini (O.V. 6.561.000), in het kader van zijn asielaanvraag werden aangehaald.

U verklaarde voorts uitdrukkelijk zelf geen problemen in Kosovo te hebben gehad, noch met de autoriteiten van uw land, noch met burgers (gehoor CGVS pp. 4-5). In hoofdte van uw partner besloot ik tot een weigeringsbeslissing, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan in uw hoofdte evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen, daar zij enkel uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat kunnen staven, die niet worden betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift van 27 oktober 2010 het ingestelde beroep te verwijzen naar een driedelige kamer van de Raad. Ze zetten niet uiteen waarom een behandeling door een driedelige kamer dient te gebeuren.

2.2. De Raad benadrukt, onder verwijzing naar artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980, dat verzoekers in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Derhalve gaat de Raad niet in op de vraag van verzoekers.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Amela DURMISI, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Saban TERZINI, haar echtgenoot, (zie verzoekschrift, p. 16 en 30) de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3.1. Verzoeker en verzoekster vragen in hun verzoekschrift om van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker voert hiertoe een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 50, 52, 57/6, 63/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de Richtlijn 2004/83 van de Europese Unie.

Daarnaast roept hij nog een schending aan van *“het principe van goede administratie”*, en van *“het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak”* en stelt dat *“het Commissariaat-generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken”*.

Ook haalt hij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en meent dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoeker citeert hierbij de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 en geeft theorieën weer uit de rechtsleer met betrekking tot de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.3.2. De Raad stelt hierbij vast dat het verzoekschrift zich louter beperkt tot het opwerpen van de schending van voormelde wetsartikelen en rechtsbeginselen, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen en beginselen schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoeker niet als een middel worden beschouwd en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Volledigheidshalve merkt de Raad toch nog op dat artikel 63/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 opgeheven is en aldus niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voor wat betreft de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn evenmin dienstig aanvoeren.

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting, merkt de Raad op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Hiervoor wordt verwezen naar de inhoud van dit arrest.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in strijd met wat verzoeker stelt (zie verzoekschrift p. 17), geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

3.4. Verzoeker beweert verder dat de conclusie van de commissaris-generaal, dat verzoeker wel degelijk in het bezit moet zijn van een UNMIK-identiteitskaart, *“niet noodzakelijk klopt”* (zie het verzoekschrift, p. 21).

Verzoeker legt uit: *“Dat zo men dergelijke eigenlijke dokumenten zou hebben het zeer logisch zou zijn dat men dergelijke dokumenten immers zou afgegeven hebben ten einde de Servische identiteitskaart te bekomen. Dat zo de man een Unmik-identiteitskaart zou gehad hebben dit trouwens zeer lang geleden zou zijn geweest. (sic)”*

Hij verwijst naar zijn *“toestand”* en *“het tijdsverloop”* en stelt dat het niet onlogisch is dat hij na vele jaren *“een ander niet meer weet (sic)”*. Dit wordt volgens hem bevestigd door het medisch attest -eerder een handgeschreven brief met stempel- van dokter Glorieux van 12 of 18 oktober 2010 (op de eerste pagina staat 12 oktober; op de laatste 18 oktober), gevoegd bij voorliggend verzoekschrift, *“waaruit blijkt dat een waarheidsverklaring soms zeer moeilijk is en dat men uit angst men zeer snel verward en confuus wordt en dat men zelfs elkaar tegensprekende feiten kan releveren”*.

Ook verklaart hij dat de vraag tijdens het verhoor naar documenten, niet noodzakelijk begrepen wordt als zijnde de vraag naar identiteitsdocumenten.

Wat betreft het feit dat verzoeker aanvankelijk weigerde toestemming te geven aan de Belgische autoriteiten om zijn asiëldossier aan de Oostenrijkse autoriteiten op te vragen, laat verzoeker gelden dat dit *“een uitdrukking is van het feit dat hij een posttraumatische stoornis heeft”*. Hij beweert dat hij zo bang is dat hij niet meer normaal kan functioneren en verwijst opnieuw naar voormeld attest van dr. Glorieux.

Verzoeker stelt dat zelfs *“onjuiste verklaringen”* niet kunnen leiden tot ongegrondheid en verwijst naar de UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* en naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat aan verzoekers beweerde problemen met etnische Albanezen in Kosovo geen geloof kan worden gehecht, stelt hij dat *“de verklaringen elkaar duidelijk aanvullen”*. Bovendien, aldus verzoeker, is het *“een eigenaardige interpretatie om feiten die zich volgens de bestreden beslissing zelve in 2006 te gaan beschouwen als aanleiding van een vertrek jaren later, en daardoor te gaan stellen. (sic)”* en *“Dat het redelijk is dat men dergelijke vraag niet als directe aanleiding ziet en niet opgeeft in het beperkt verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (sic)”*.

Hij vervolgt *“Dat ook hetgeen de politie uiteindelijk stelde verschillende aspecten heeft die dan zijn gerelateerd werden lopende de diverse verhoren (sic)”*.

Verzoeker laat gelden dat *“het feit dat een asielzoeker een completer relaas zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs in zake essentiële zaken, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (sic)”*.

Hij verwijst hier wederom naar voormeld attest van dr. Glorieux waaruit *“blijkt dat een waarheidsverklaring soms zeer moeilijk is en dat men uit angst men zeer snel verward en confuus wordt en dat men zelfs elkaar tegensprekende feiten kan releveren”*.

Verder beweert verzoeker dat, ten einde een verhoor te kunnen organiseren dat aangepast is aan de affectieve en geestelijke toestand van de *“kandidaat-politiek vluchteling”*, het behoort ter zake een geneesheer specialist te raadplegen.

Volgens hem vergeet de commissaris-generaal duidelijk dat een consultatie bij een behandelend geneesheer specialist problematisch kan zijn in een vakantieperiode, en wijst er op dat dr. Glorieux in voormeld attest aangeeft dat de tijdspanne tussen consultaties te wijten was aan zichzelf en niet aan zijn patiënt.

Bovendien stelt verzoeker dat het algemeen geweten is dat een posttraumatisch stresssyndroom zich op een bepaald moment kan uiten en niet noodzakelijk ontstaat direct na de feiten die aanleiding geven tot de stoornis; ook dit wordt volgens hem in het voormeld attest vermeld.

De motivering in de bestreden beslissing dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er in Prizren uitgebreide medische faciliteiten beschikbaar zijn waar elke etnische bevolkingsgroep in haar eigen taal voor behandeling terecht kan, vindt verzoeker te algemeen. Volgens hem kan dergelijke bewering niet inhouden dat de *“specifieke ziekte”* adequaat zou worden verzorgd *“nu eenieder weet dat het tegenaangewezen is dat een dergelijke ziekte wordt verzorgd in de plaats waar het trauma ontstaan is”*. Dit wordt, aldus verzoeker, bevestigd door dokter Glorieux.

Vervolgens voert verzoeker aan dat nergens het waarom blijkt van de weigeringsbeslissing van zijn broer (S.T.) en besluit dat de bestreden beslissing aldus niet gemotiveerd is.

Verzoeker geeft hiertoe theorieën weer uit de rechtsleer met betrekking tot de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Hij laat gelden dat elke asielaanvraag individueel dient behandeld te worden, zodat *“niet kan volstaan te steunen op andermans zaak”* (zie verzoekschrift, p. 29); hij meent hierin een schending te zien van de rechten van verdediging.

Verzoeker wijst er op dat niet betwist wordt dat hij in het leger gediend heeft en dat hij van afkomst Bosniak is. Volgens hem geldt minstens dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en voert aan dat er hierover in de bestreden beslissing geen specifieke motivering is.

Hij stelt *“Dat ter zake zowel zijn verklaring als die in het attest kunnen kloppen. Dat het er immers vanaf hangt wat men onder het Servisch grondgebied neemt. Dat in de Serviers nog altijd Kosovo beschouwen als een onderdeel van het Servisch grondgebied en het attest deze stelling kan aankleven (sic)”*(zie het verzoekschrift, p. 30).

Verzoeker vervolgt dat *“een attest dat men als bewijsstuk wil aanwenden in de meeste gevallen nu eenmaal bijna altijd op verzoek van een verzoekende partij wordt opgesteld, zodat hierdoor de bewijswaarde niet kan zijn aangetast”*. Hij stelt dat *“het attest minstens dient te gelden als bewijsstuk met betrekking tot de vervolging van personen met het profiel van de betrokkene”*. Hij verwijst in dit verband naar rechtsleer waaruit blijkt dat het Verdrag van Genève een internationaal instrument is met humanitaire doelstellingen, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt.

Wat betreft voormeld attest van dr. Glorieux, merkt verzoeker op dat *“het doktersattest van de geneesheer specialist die antwoordt op de motieven van de bestreden beslissing uiteraard maar na de bestreden beslissing kan worden neergelegd”*.

3.5. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat het logisch is dat hij UNMIK-identiteitsdocumenten heeft afgegeven ten einde een Servische identiteitskaart te bekomen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is en hiermee trouwens volledig voorbij gegaan wordt aan het feit dat verzoeker eveneens incoherente verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet een dergelijk document heeft aangevraagd.

Het blijkt dat verzoeker evenmin op spontane wijze verklaringen aflegde over andere UNMIK-documenten, zoals het celibaatattest, dat hij bij zich had op het verhoor, niettegenstaande hem herhaaldelijk de vraag werd gesteld of hij in bezit was van UNMIK-documenten.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat de handelwijze van verzoeker, met name dat hij duidelijk voor de Belgische autoriteiten trachtte te verbergen dat hij wel degelijk in het bezit was van UNMIK-documenten, getuigt van een gebrek aan bereidwilligheid om de asielinstanties van informatie voor de behandeling van zijn asielaanvraag te voorzien, waardoor de geloofwaardigheid van verzoeker, zeker aangaande zijn verhouding tot de na-oorlogse Kosovaarse autoriteiten, ondermijnd wordt.

Er dient te worden benadrukt dat in het licht van artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure, zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(-en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Het verweer van verzoeker om de bovenstaande vaststellingen en om het feit dat hij aanvankelijk weigerde toestemming te geven aan de Belgische autoriteiten om zijn asieldossier aan de Oostenrijkse

autoriteiten op te vragen, te verschonen door te verwijzen naar "*zijn toestand*" -posttraumatisch stressstoornis- en "*het tijdsverloop*", wordt door de Raad niet aangenomen.

Het door verzoeker neergelegde medisch attest van 19 juli 2010 en de handgeschreven brief dr. Glorieux en de problemen die er in beschreven worden, biedt inderdaad geen verklaring voor de initiële weigering om de toelating eerdere asielaanvragen te kunnen navragen, te ondertekenen, noch voor het niet spontaan aanbrengen van de documenten die zijn asielaanvraag ondersteunen.

Hoewel in hoofde van verzoeker de stress van een asielprocedure en een onzekere verblijfssituatie geenszins ontkend wordt, blijkt uit verzoekers handelen niet, in tegenstelling tot wat hij beweert, dat zijn psychische toestand dermate ernstig was dat elk normaal functioneren onmogelijk was.

Voorts, waar verzoeker beweert dat "*wanneer men niet performant is in een verhoor, de vraag naar documenten niet noodzakelijk begrepen wordt als de vraag naar identiteitsdocumenten*" (zie het verzoekschrift, p. 22), stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk om **identiteitsdocumenten** gevraagd werd (zie verhoorverslag van 13 juli 2010, p. 12):

Vraag: "*We gaan nu eens kijken welke **identiteitsdocumenten** en stavingstukken u heeft – u legde er al twee neer. Laat ons eerst eens kijken naar uw **identiteitsdocumenten**.*"

Antwoord: "*Een rijbewijs, telt dat ook als **identiteitsdocument**?*"

Verzoeker legde daarop zijn Servische identiteitskaart en zijn (voormalig) Joegoslavisch rijbewijs en een kopie van zijn Joegoslavisch paspoort neer.

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker begrepen heeft dat er naar identiteitsdocumenten gevraagd werd, zodat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat, wanneer verzoeker gevraagd werd naar identiteitsdocumenten die hem na de oorlog werden uitgereikt, hetzij door UNMIK, IPVQ of de Kosovaarse autoriteiten -en waarover hij moet kunnen beschikken gezien hij voorkomt op de kiezerslijsten-, hij hieromtrent ook coherente verklaringen aflegt.

Daar waar verzoeker poneert onder verwijzing naar een rubriek van de "UNHCR, Guide des procédures, dat zelfs "onjuiste verklaringen" niet leiden tot ongegrondheid van de aanvraag, wijst de Raad er op dat luidens diezelfde paragraaf deze verklaringen echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak -zoals in casu ook gebeurd is, zie hoger-. Verder wordt er in deze proceduregids ook vermeld dat de kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de **waarheid** dient te vertellen.

Zijn verklaringen kunnen namelijk een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

Wat betreft verzoekers beweerde problemen met etnische Albanezen naar aanleiding van zijn militaire dienst in het Servisch leger, merkt verweerder terecht op dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, er redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij de problemen die hij in 2006 zou gekend hebben met etnische Albanezen, in zijn vervolgingsrelaas vermeldt gezien dit immers gebaseerd is op de vrees die hij sedert de demobilisatie koestert voor etnische Albanezen omwille van zijn deelname aan de oorlog langs Servische zijde.

Het blijkt echter dat verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, met geen woord repte over de problemen met etnische Albanezen die hem thuis opzochten, niettegenstaande dit de enige directe confrontatie was sedert zijn demobilisatie in juni 1999, met etnische Albanezen omwille van zijn deelname langs Servische zijde, aan de oorlog.

Van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker voorhoudt "*Dat het niet vermelden van een feit in een fase van de procedure niet van die aard is een weigeringsbeslissing te verantwoorden*" gaat hij voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door verzoeker afgelegde verklaringen aangaande het bezoek van etnische Albanezen aan zijn woning, tegenstrijdig en incoherent zijn.

Nochtans mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn

vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Het feit dat de verklaringen van verzoeker gekenmerkt worden door een weglating en tegenstrijdigheden ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen met etnische Albanezen in Kosovo.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het neergelegde dokterattest ter verklaring van de vastgestelde omissie en tegenstrijdigheden, merkt de Raad op dat noch het neergelegde attest van 19 juli 2010, noch het attest van oktober 2010 van dien aard zijn dat ze een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Deze attesten spreken onder meer over concentratiestoornissen en een vermindering van het korte termijngeheugen, terwijl de vaststellingen van de bestreden beslissing betrekking hebben op feiten die zich in reeds in 2006 hebben afgespeeld. De vastgestelde omissie kan evenmin verklaard worden door de in de neergelegde medische attesten beschreven medische toestand van verzoeker.

Bovendien merkt verweerder terecht op dat, zoals de bestreden beslissing stelt, verzoeker onder meer in de mogelijkheid was om na zijn afwijzing van zijn asielaanvragen in Oostenrijk, zijn asielaanvraag in België voor te bereiden gezien hij ook na zijn aankomst in België, nog stappen ondernam om na te gaan of hij wel voldeed aan de eisen gesteld in de Dublin-reglementering; daaruit blijkt bijgevolg niet dat de psychische toestand van verzoeker dermate lamentabel is dat elk normaal functioneren uitgesloten is. Verzoeker heeft bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn medische toestand, niet in staat is om volwaardige verklaringen af te leggen.

Hierbij merkt de Raad nog op dat er geen enkele wetsbepaling de commissaris-generaal verplicht een geneesheer aan te stellen om aan een asielzoeker psychische bijstand te verlenen tijdens of na het verhoor.

Dat de tijdspanne tussen de doktersbezoeken afhing van dr. Glorieux en niet van verzoeker, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen.

Verweerder voert terecht aan dat de door verzoeker bijgebrachte medische attesten de waarheid geweld aandoen waar gesteld wordt dat er voor verzoeker geen adequate medische behandeling mogelijk is in Kosovo.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat in Prizren uitgebreide medische faciliteiten beschikbaar zijn, waar elke etnische bevolkingsgroep in haar eigen taal voor behandeling terecht kan en dat het stedelijke ziekenhuis van Prizren eveneens over een psychiatrische afdeling beschikt waar ook ambulante zorgen worden verstrekt.

Wat betreft de opmerking van verzoeker dat in de bestreden beslissing louter verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing van zijn broer (S.T.) zonder de motieven ervan uiteen te zetten, wijst de Raad er op dat dit slechts een vermelding betreft van het gegeven dat van verzoekers broer de status van vluchteling geweigerd werd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit element in lijn werd gebracht bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker. Elke asielaanvraag dient inderdaad individueel behandeld te worden.

De Raad ziet dan ook niet in hoe de rechten van verdediging, ook al zijn deze niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980, geschonden zouden zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat het algemeen geweten is dat indien een nieuwkomer zich aanbiedt in Kosovo, hem de vraag gesteld wordt waar hij was en wat hij deed tijdens de oorlog en dat het feit dat hij in het Servisch leger heeft gediend, voldoende kan zijn om in Kosovo vervolgd te worden, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen en tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Gezien het ongeloofwaardig karakter van de asielaanvraag, faalt verzoeker hierin.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als Bosniak, tot een bepaalde sociale groep behoort, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep, niet automatisch leidt tot het besluit dat hij wordt vervolgd.

Wat het attest van BSDAK van 29 december 2009 betreft, stelt de Raad vast dat dit document werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker zelf; een dergelijk stuk heeft geen bewijswaarde, zelfs indien men uitgaat van het door verzoeker voorgehouden standpunt dat het Verdrag van Genève

een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt. Eigen verklaringen die werden opgetekend door een derde, blijven eigen verklaringen en vormen geen bewijs van de waarachtigheid van de verklaringen. De voorgehouden onmogelijkheid om andere bewijsstukken bij te brengen, verleent het voormeld stuk evenmin bewijskracht.

De Raad merkt nog op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie tot op heden geen precedentwaarde hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekers en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Dergelijk relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet.

Verzoekers brengen geen andere elementen bij die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voormelde wetsbepalingen zijn derhalve niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE